

Arrest

nr. 63 836 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoeker, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 14 juli 2010 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 15 juli 2010. Zij zijn vergezeld van hun drie minderjarige kinderen.

Op 26 augustus 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse bevoegde instanties de overname van verzoekers op basis van artikel 9.4 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 30 augustus 2010 weigert Italië de overname van verzoekers.

Op 31 augustus 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Griekenland de overname van verzoekers op basis van artikel 9.4 en van artikel 14 van de Dublin-II-Verordening.

De Belgische autoriteiten beslissen om de asielaanvraag van verzoekers zelf te behandelen.

Op 12 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden aan verzoekers ter kennis gebracht op 14 januari 2011.

Op 13 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Reden

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Betrokkenen leggen weliswaar medische getuigschriften voor op naam van H.A., doch deze medische getuigschriften tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Uit artikel 9ter § 1, 4° lid en artikel 9ter § 3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen onder vorm van een medisch getuigschrift. Ook al kon betrokkene op 13/01/2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24/01/2011 gepubliceerd werd in het Belgische Staatsblad, dan nog ontslaat dat haar niet van in haar aanvraag d;d. 13/01/2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9ter zelf in voege is sinds 10/01/2011.

(...)."

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nrs. 60 845 en 60 847 van 2 mei 2011 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL

Schending van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955:

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Betrokkenen leggen weliswaar medische getuigschriften voor op naam van H., A., doch deze medische getuigschriften tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Uit artikel 9ter §1, 48 lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m. n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen onder vorm van een medisch getuigschrift. Ook al kon betrokkene op 13/01/2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24/01/2011

gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad., dan nog ontslaat dat haar niet van in haar aanvraag d.d. 13/01/2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9ter zelf in voege is sinds 10/01/2011."

Terwijl,

In het medisch attest als diagnose wordt aangeduid de "depressie" van mevrouw H.;

Dat dit in het gedetailleerd medisch getuigschrift nog gespeculeerd wordt;

Dat de medicatie wordt beschreven en dat gesteld wordt dat een regelmatige medico-psychische begeleiding, noodzakelijk is;

Dat uit dit alles zonder redelijke twijfel, kan afgeleid worden dat het hier niet gaat om een lichte depressie, maar om een depressie, die medische zorgen vergt, zowel medicamenteus, als via een medico-psychische begeleiding;

Dat aldus wel degelijk voldaan werd aan de bepalingen van art. 9ter §1 4^e lid, en er bijgevolg ten onrechte toepassing werd gemaakt van het bepaalde in art. 9ter §3 3° van de Vreemdelingenwet;

Dat een ernstig zieke vreemdeling, recht heeft op een voorlopig verblijf op gevaar af hem in een positie te plaatsen, die strijdig is met de bepalingen van art. 3 E.V.R.M., dat geen uitzonderingen kent;

Dat de in het middel aangeduide wetsbepalingen werden geschonden;"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij suggereren dat de voorgelegde medische attesten voldoen aan de vereiste van artikel 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel legt immers drie minimumvereisten op aan een medisch attest dat wordt voorgelegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet: de ziekte moet worden vermeld, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. *In casu* werd aan de eerste en de derde voorwaarde voldaan, doch de medische attesten vermelden niets over de graad van ernst van de aandoening. In tegenstelling tot wat verzoekers suggereren, kan uit de vermelding van de ziekte en de voorgestelde behandeling niet zonder meer de graad van ernst van de ziekte worden afgeleid.

Volledigheidshalve wordt in de bestreden beslissing vermeld dat het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds in voege was op 10 januari 2011, zodat verzoekers niet kunnen ontkennen dat deze regelgeving in acht moest worden genomen bij het indienen van de aanvraag.

Bij gebreke aan een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte en desgevallend de vaststelling dat niet voldaan werd aan artikel 9ter, § 1, vierde lid diende de verwerende partij de aanvraag conform artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het medisch getuigschrift geen uitspraak inhoudt omtrent de graad van ernst van de ziekte. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat het medisch attest als diagnose depressie vermeldt en dat dit nog gespecificeerd wordt, de medicatie wordt beschreven en er wordt gesteld dat een regelmatige medico-psychische begeleiding noodzakelijk is.

2.3.2. De aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers hebben op 13 januari 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Sinds 10 januari 2011 luidt artikel 9ter van de vreemdelingenwet als volgt:

“Art. 9ter

§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoekers voorlegden inzake verzoekster, niet voldoet aan artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet: het voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, het vermeldt niet de graad van ernst van de aandoening.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het eerste medisch attest van 13 december 2010 dat verzoekers voorlegden bij hun aanvraag van 13 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: "*Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) (onleesbaar)- depressie*". In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie tegenaangewezen en Dafalgan) en dat er medische en psychologische opvolging vereist zijn. Het tweede medisch attest vermeldt bij "*diagnose – gedetailleerde beschrijving van de aard en ernst van de aandoening*" eveneens "*depressie*" en nog twee onleesbare aandoeningen. Verzoekers geven in het verzoekschrift zelf geen verduidelijking over de onleesbare elementen, zodat niet dient te worden aangenomen dat de diagnose nog andere zaken dan "depressie" betreft.

Uit de medisch getuigschriften blijkt bijgevolg dat bij "*diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen*" enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in de medische attesten geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers menen dat de graad van ernst van de ziekte kan worden afgeleid uit het geheel van de bewoordingen van het medisch attest, kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst *in casu* impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

De schending van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.3.3. Verzoekers voeren tevens aan dat "*een ernstig zieke vreemdeling recht heeft op een voorlopig verblijf op gevaar af hem in een positie te plaatsen die strijdig is met de bepalingen van art. 3 E.V.R.M.*"

De Raad merkt op dat artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geen verblijfsrecht voorschrijft, maar het verbod van foltering inhoudt en van onmenselijke en vernederende behandeling. Met deze beknopte uiteenzetting tonen verzoekers niet de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en dat voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen, bij het geval van een beslissing tot ontvankelijkheid:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Verzoekers' uiteenzetting in dit verband kan niet worden aangenomen.

2.3.4. In het middel voeren verzoekers ten slotte de schending aan van artikel 15 van het EVRM, maar zij laten in het gehaal na om uiteen te zetten in welk opzicht dit artikel geschonden wordt door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.3.5. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET